

Č. 2536.

Státní občanství: Dvorský dekret z 12. dubna 1833 č. 2597 nedává nároku na udělení státního občanství.

(Nález ze dne 23. června 1923 č. 6877).

Věc: Šalomoun Š. v O. proti ministerstvu vnitra stran státního občanství.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Zsp v Opavě rozhodnutím z 28. června 1920 nevyhověla žádosti st-lově o udělení státního občanství čsl. Odvolání st-lovo ministerstvo vnitra rozhodnutím ze 4. prosince 1922 zamítlo.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podaná uznává sice, že o udělení státního občanství rozhodují úřady podle volného uvážení, má však za to, že zásadně jest přiznán nárok na udělení státního občanství a že volná úvaha úřadů vztahuje se jen na posouzení důvodů, které snad mluví proti udělení. Jest prý proto nař. rozhodnutí nejen nezákonné, poněvadž není při st-li důvodu, který by mluvil proti udělení, nýbrž také vadné, poněvadž neobsahuje žádného odůvodnění.

Stížnost jest na omylu.

Dvorní dekret z 12. dubna 1833 č. 2597 sb. z. s., jenž byl §em 3 úst. zákona z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. ponechán v platnosti, pokud zákon ústavní neustanovuje nic jiného a o jehož ustanovení tu jediné může jíti, když st-l ani v řízení správním netvrdil, ani ve stížnosti netvrdí, že by se k němu vztahovalo ustanovení §u 9 uved. úst. zák., nestanoví, že by cizozemec vyhovující podmínkám v něm uvedeným do státního svazku přijat býti musil a nepřiznává tedy vůbec nároku na udělení státního občanství.

Nebylo tedy zamítnutím žádosti st-lovy zasaženo do jeho subjektivních práv a není pak ani vadou řízení, jestliže žal. úřad stěžovateli nesdělil, kterými úvahami dal se při svém rozhodnutí vésti.

Č. 2537.

Učitelé (Podk. Rus): * Nároku na zaopatřovací požitky proti státu československému v základě zákona č. 269/1920 nemohou se učitelé uvedené v §u 10 tohoto zákona dovolávati, dokud není vydáno nařízení tam slíbené.

(Nález ze dne 23. června 1923 č. 9963).

Věc: Josef D. v Užhorodě (adv. Dr. Ant. Pijáček z Prahy) proti civilní správě Podkarpatské Rusi v Užhorodě stran nepřevzetí do státní služby a odepření pense.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jednak jako nepřípustná, jednak jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — —

Rozhodnutím ze 4. listopadu 1922 vyslovil žal. úřad:

1. že věc »učitelské služby« st-lovu byla již rozřešena rozhodnutím z 30. srpna 1920,

2. že zamítá st-lovu žádost za přiznání pense, a to z důvodu, že st-l nebyl převzat do služeb státu čsl.

O stížnosti podané do rozhodnutí ze dne 4. listopadu 1922 uvážil nss toto:

Stížnost brojí proti tomuto rozhodnutí ve dvou směrech, namítajíc:

I. — — —

II. Že žal. úřad neprávem odepřel přiznati st-li pensi.

A d I. — — — ¹⁾

A d II. Předmětem sporu jest pouze otázka, zda st-l jako býv. ucitel státní lidové školy bývalého uherského státu v P. R., který nebyl převzat do služeb čsl. státu, má proti tomuto státu nárok na pensi.

St-l opírá tento svůj nárok na pensi v ý h r a d n ě o ustanovení § 6 zák. z 15. dubna 1920 č. 269 Sb.

Cit. zákon obsahuje sice v §§ 1 až 7 předpisy o úpravě poměrů úředníků a zřízců při státních ú ř a d e c h bývalého státu uh. na Slov. a v P. R., a upravuje v §§ 6 a 7 také otázku, zda a pokud mají oni úředníci a zřízenci při státních ú ř a d e c h bývalého uherského státu na Slov. a v P. R., kteří nebyli převzati do služeb státu čsl., proti tomuto státu nárok na zaopatřovací požitky; předpisy obsažené v §§ 1 až 7 cit. zák. platí pak podle § 8 obdobně také pro trvale ustanovené úředníky a zřízence při státních ústavech bývalého státu uh. na Slov. a v P. R. Cit. zákon ustanovuje však v § 10 výslovně, že poměry o s o b učitel sk ý c h při státních vyučovacích, vzdělávacích a vychovávacích ústavech bývalého uh. státu na Slov. a v P. R. b u d o u o b d o b n ě u p r a v e n y n a ř í z e n í m. Z ustanovení § 10 cit. zák. jde tedy zcela nepochybně na jevo, že ani předpisy §§ 1 až 7, ani předpis § 8 tohoto zákona v ů b e c n e p l a t í pro osoby učitel sk é při státních vyučovacích, vzdělávacích a vychovávacích ústavech bývalého uherského státu na Slov a v P. R.; nelze tudíž také ani otázku, zda a pokud mají ony učitel sk é osoby při ústavech zmíněných v § 10 cit. zákona, které nebyly převzaty do služeb státu čsl., proti tomuto státu nárok na zaopatřovací požitky, podle § 6 cit. zákona vůbec posuzovati.

Nařízení pak, v němž podle § 10 cit. zákona mají dojíti podle obdoby předpisů tohoto zákona úpravy poměry zmíněných učitel sk ý c h osob, tudíž zejména i případné pensijní nároky oněch učitel sk ý c h osob, které nebyly převzaty do služeb státu čsl., nebylo dosud vydáno.

Z těchto úvah plyne tedy, že st-l jako učitel na státní lidové škole bývalého uh. státu na P. R., který nebyl převzat do služeb státu čsl., nemůže se pro svůj nárok na pensi z prostředků státu čsl. vůbec dovolávati § 6 cit. zákona.

Že by st-li příslušel proti státu čsl. nárok na pensi na základě jiného zákonného ustanovení, st-l netvrdí, a nss také neshledal zákonného předpisu, z něhož by bylo lze tento nárok st-lův dovoditi.

Z těchto příčin bylo tedy stížnost, pokud brojí proti tomu, že žal. úřad odepřel st-li nárok na pensi, zamítnouti jako bezdůvodnou.

¹⁾ Šlo v podstatě o opožděnou stížnost proti rozhodnutí z 30. srpna 1920.